

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 319/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťa a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátskou kanceláriou AK PITOŇÁKOVÁ, s. r. o., Slovenská 5B, Prešov, IČO 53 584 139, proti uzneseniu Okresného súdu Košice-okolie č. k. 4 Nt 7/2019-111 z 9. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. mája 2023 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do rodinného a súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním osobných údajov podľa čl. 19 ods. 3 ústavy a základného práva na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru v spojení s čl. 2 ods. 1 a 2 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol 4“) uznesením Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Nt 7/2019-111 z 9. februára 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že bol rozsudkom okresného súdu č. k. 6 T 70/2017-242 z 15. februára 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 To 46/2019 z 12. septembra 2019 uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov.

Okresný súd Prešov svojím uznesením č. k. 6 PP 37/2021-28 z 29. novembra 2021 sťažovateľa podmieniene prepustil z výkonu trestu odňatia slobody a uložil mu skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov a v rámci probačného dohľadu nariadil kontrolu sťažovateľa technickými prostriedkami a uložil mu zákaz vycestovať z územia Slovenskej republiky.

3. Sťažovateľ podal na okresnom súde 9. decembra 2019 návrh na obnovu konania, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 4 Nt 7/2019 zo 7. februára 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 34/2020 zo 6. apríla 2020 tak, že návrh zamietol. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 34/2021 z 23. marca 2021 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a uznesenie krajského súdu č. k. 4 Tos 34/2020 zo 6. apríla 2020 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Krajský súd ďalším uznesením č. k. 4 Tos 38/2021 z 29. septembra 2021 opätovne rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 4 Nt 7/2019 zo 7. februára 2020 zamietol. Ďalej opätovne ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 189/2022 z 29. júna 2022 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a uznesenie krajského súdu č. k. 4 Tos 38/2021 z 29. septembra 2021 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Krajský súd ďalším uznesením č. k. 4 Tos 73/2022 z 24. augusta 2022 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 4 Nt 7/2019 zo 7. februára 2020 a uložil mu vo veci opätovne konať a rozhodnúť. Okresný súd uznesením č. k. 4 Nt 7/2019-111 z 9. februára 2023 povolil obnovu konania v sťažovateľovej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 6 T 70/2017 a rozsudok okresného súdu č. k. 6 T 70/2017-242 z 15. februára 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 To 46/2019 z 12. septembra 2019 zrušil.

4. Okresný súd v napadnutom uznesení však opomenul zrušiť aj uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 6 PP 37/2021-28 z 29. novembra 2021 o podmieniennom prepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, v dôsledku čoho sa sťažovateľ musel podrobiť 7. marca 2023 probačnému dohľadu u probačnej úradníčky okresného súdu, ktorá o tom aj spísala úradný záznam, v ktorom sťažovateľa poučila o tom, že probačný dohľad nad sťažovateľom mal byť ukončený 10. februára 2023, a nie 7. marca 2023. V nadväznosti na toto zistenie okresný súd aj vydal opravné uznesenie č. k. 4 Nt 7/2019-119 zo 6. marca 2023, ktorým opravil výrok svojho uznesenia č. k. 4 Nt 7/2019-111 z 9. februára 2023 tak, že doň zahrnul aj text „a zároveň zrušuje uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 6PP/37/2021-28 zo dňa 29.11.2021.“.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ sa v podanej ústavnej sťažnosti primárne domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v sekundárnej rovine aj porušenia základného práva na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do rodinného a súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním osobných údajov podľa čl. 19 ods. 3 ústavy, základného práva na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru v spojení s čl. 2 ods. 1 a 2 protokolu 4, ku ktorých porušeniu malo dôjsť napadnutým uznesením okresného

súdu, ktorý opomenul pri povolení obnovy konania a zrušení rozsudku okresného súdu č. k. 6 T 70/2017-242 z 15. februára 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 To 46/2019 z 12. septembra 2019 zrušiť aj uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 6 PP 37/2021-28 z 29. novembra 2021 o podmienenečnom prepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody. V dôsledku tohto postupu bol sťažovateľ nútený podrobiť sa probačnému dohľadu a určeným obmedzeniam spočívajúcim aj v zákaze opustiť územie Slovenskej republiky a monitorovaní jeho pohybu technickým zariadením v čase od 9. februára 2023 do 7. marca 2023, keď okresný súd opravným uznesením č. k. 4 Nt 7/2019-119 zo 6. marca 2023 opravil výrok napadnutého uznesenia tak, že doň zahrnul aj text „a zároveň zrušuje uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 6PP/37/2021-28 zo dňa 29.11.2021.“, pričom v odôvodnení konštatoval svoje opomenutie.

6. Sťažovateľ tvrdí, že v dôsledku zrušenia rozsudku okresného súdu č. k. 6 T 70/2017-242 z 15. februára 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 To 46/2019 z 12. septembra 2019 došlo k strate právneho titulu, na ktorého podklade bolo vydané uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 6 PP 37/2021-28 z 29. novembra 2021, a v čase od 9. februára 2023 do 7. marca 2023 dochádzalo k obmedzovaniu jeho základných práv a slobôd v podobe monitorovania pohybu jeho osoby technickými prostriedkami, zákazu opustiť územie Slovenskej republiky a povinnosti podrobiť sa probačnému dohľadu bez právneho titulu, keďže „neexistoval odsudzujúci rozsudok, ktorým by bol sťažovateľovi právoplatne uložený trest odňatia slobody, ako zákonný podklad pre existenciu uznesenia o podmienenečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody a z neho plynúce obmedzenia a povinnosti (uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 6PP/37/2021-28 zo dňa 29.11.2021), avšak formálne toto uznesenie existovalo, a naďalej z neho pre sťažovateľa vyplývali povinnosti a obmedzenia.“. Okresný súd rozhodol o zrušení uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 6 PP 37/2021-28 z 29. novembra 2021 až 25 dní po tom, čo napadnutým uznesením povolil obnovu konania, čím tak nielen konal v priamom rozpore s § 400 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v platnom znení, ale v dôsledku tohto postupu porušil aj základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale v sekundárnej rovine aj ďalšie sťažovateľom označené práva týkajúce sa ochrany jeho súkromného a rodinného života a slobody pohybu a pobytu.

7. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 2 ods. 1, 2 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp.zn. 4Nt/7/2019 pri rozhodovaní o zrušení uznesenia Okresného súdu Prešov č.k. 6PP/37/2021-28 z 29.11.2021 porušené boli.

Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie vo výške 5000 €, ktoré je Okresný súd Košice-okolie povinný uhradiť sťažovateľovi v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Košice-okolie je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

12. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom

súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021, IV. ÚS 80/2022).

13. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv na ostatných orgánoch verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

14. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

15. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

16. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

17. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

18. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

19. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

20. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťúčením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

21. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

22. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

23. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

24. Vzhľadom na predostretú právnu úpravu sťažovateľ v čase pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil účinný prostriedok nápravy, ktorým je v rámci ním uplatneného nároku na finančné zadosťúčinenie v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného súdu pri povolení obnovy konania spočívajúceho v samotným okresným súdom konštatovanom opomenutí zrušenia uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 6 PP 37/2021-28 z 29. novembra 2021 (zrušenie dotknutého rozhodnutia na účel doplnenia opomenutého výroku už nie je potrebné, pretože tento výrok bol doplnený opravným uznesením) podanie žaloby podľa podmienok zákona č. 514/2003 Z. z. Diapazón oprávnených nárokov vyplývajúcich z § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. umožňuje uhradiť nielen skutočnú škodu a ušlý zisk, ale z hľadiska zadosťúčinenia vzhľadom na spôsobenú ujmu, ak nepostačuje samotné konštatovanie porušenia práva, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Záber použitia tohto inštitútu je rozsiahly vrátane zohľadnenia následkov v súkromnom a spoločenskom živote. Zároveň platí, že aj uplatnenie akéhokolvek majetkového nároku v dotknutých súvislostiach (pokiaľ k nemu sťažovateľ smeruje) musí predchádzať uplatneniu primeraného finančného zadosťúčinenia na základe ústavnej sťažnosti, keďže princíp subsidiarity platí univerzálne pre všetky prostriedky na ochranu základných práv a právomoc ústavného súdu je až konečnou nápravou ich zlyhania zo strany príslušných orgánov, ktorej súčasťou je aj primerané finančné zadosťúčinenie (po ktorom na základe úspechu ústavnej sťažnosti môže kumulatívne nasledovať aj úspešné uplatnenie skôr neúspešne uplatnených nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z.). Opačný inštančný postup je potrebné použiť len v súvislosti s nečinnosťou a prietahmi, a to na základe § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (podstata predmetného opomenutia nemá taký charakter).

25. V súhrne možno konštatovať, že účinným prostriedkom nápravy (prostriedkom priznaným sťažovateľovi zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd), ktorý predchádza podaniu ústavnej sťažnosti v tejto veci, je uplatnenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu